

Bendes Rita versei

Horten felé

Álmos völgyek lebegnek a ködben
ég és föld között.

Tűhegyű lucok sorakoznak -
szálegyenes sereg -
sötétén harsogva rohannak le
a domboldalokról.

A szélcsavarta erdeifenyők
sosem nőnek ilyen sűrűn:
vajon a magányt szeretik,
vagy csak a szelet?

Egy tanyánál hatalmas öreg hárs:
micsoda rózsablakot
tartana az alkonyatnak,
ha nem ülne mindenén
ködszürke álom!

De a védtelenné vedlett
lombosfa-csontvázak,
a vékony vesszőkarok
a vízmosást szegő bokrokon
mintha felengednének már,
gyűjtik az erőt, nyújtóznak vacogva,
vadul nyeldeklik a párát:
nemsokára zsenge zöldet öltve
török meg e fekete-fehér-szürke
hegemóniát.

Visszaútban

Kisütött a nap.
A vasárnapi harangszó
csalogatta volna elő?
A hó alól tarló sárgája,
szántás göröngye villan.
Sápadt kék az ég
De az elszórt háztetőkön
már nem a kémény,
hanem a nap-meleg
bontja ki a cserép vörösét.
A tanyák közti hómező
már nem áthatolhatatlan -
lábnyomok jelzik
a levágott kilométereket.
Az erdő őrzi még a telet
de a házak melletti fákon
már fel-felcsendül az első nyitnikék.

Donát László Levente: A szék — olaj, vászon